

הנקמה של הבוס

ברניס היתה בעשר שנים יותר צעירה כאשר התחילה לעבוד כקצרנית בחברה גדולה בעיר פארת אשר במערב־אוסטרליה. היא גם היתה נערה יפה מאד, ממשפחה טובה מאד ועם עקרונות־מוסר נוקשים מאד.

זה לא מנע את הבוס שלה למנות אותה עד מהרה למזכירה הפרטית שלו, ובעיקר שרצה שתהיה לו יותר ממזכירה פרטית. אבל המזכירה הפרטית לא רצתה. אז הבוס התרגז נורא ואמר: „יבוא יום ואת תצטערי!“

והיום הזה באמת בא. הוא בא בשבוע שעבר כאשר הבוס הגדול נפטר. וכמו הרבה אוסטרלים עשירים הוא הורה לפרסם את הצוואה שלו בעיתונים היומיים. ובראש הצוואה שלו היה כתוב: „למזכירתי, ברניס, אני משאיר 20 אלף דולארים (אוסטרליים) ואת מיטתי הכפולה, כאות־הוקרה על שירותיה משביע־הרצון...“

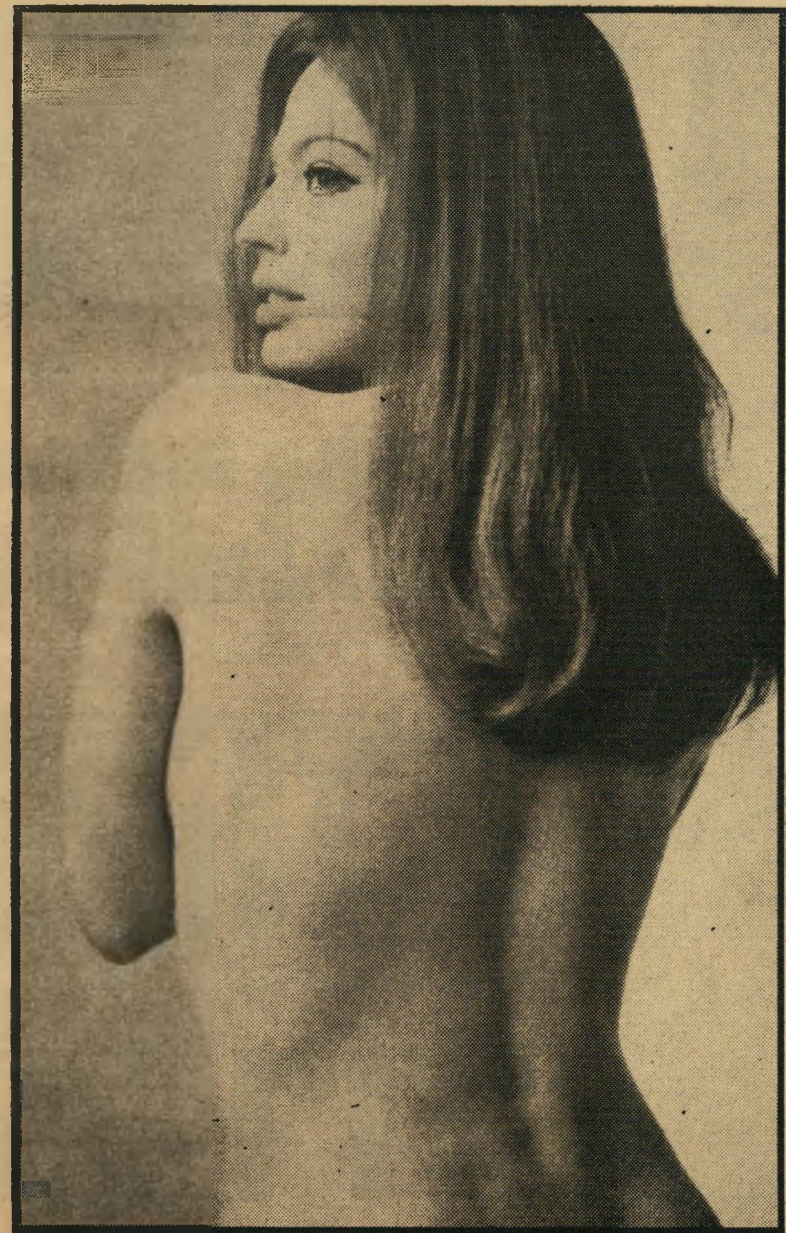
ועל השירותים האלה שלא בוצעו מעולם, אבל פורסמו בכל עיתוני פארת, הצטערה ברניס כל־כך, עד שקמה ונעלמה מן העיר.

אבל יחד עם 20 אלף הדולאר.

היינץ צרמאאיר, בעל בתי־מלון בברי לין, אבל גם מזה לא יצא לה שם חדש. מה שכן יצא היה שאירה התחילה להיות כוכבת קולנוע. בעשרה החודשים האחרונים כבר הספיקה לככב בשלושה סרטים. במחיר 115 אלף לירות הסרט.

זה שכל הכשרתה של אירה לשחק בסרטים היה נסיון־מה בריקוד באלט ועיניים כחולות עמוקות, לא הפריע לאיש. בוודאי לא לאירה. כאשר הציעו לה, לקראת סרטה הרביעי, **סודות גרבי הניילון המוזהבים**, ללמוד קצת לשחק, היא הגיבה בזעם כן: „בשום אופן לא. זה רק יקלקל את הכשרון הטבעי שלי.“

וכשרון כזה יש לה. תלוי רק למה. לר־ כוש ידידים, למשל. וכך התיידדה חיש עם חבר למיקצוע המכבב בגרבי הניילון. זהו **פיטר לאופרד**. היא הפעילה את הקסם שלה עליו ועשתה כאילו הוא הפעיל את הרקס שלו עליה ותיכף ציצה קבל עם ועדה: „הוא נפלא... הוא מקסים... הוא גיטלי מן אמיתי... הוא פיקח מאד... הוא קנאי מאד... הוא בחור עצום.“

אירה

אירה הלכה העירה

כאשר היא נולדה, קראו לה הנסיכה **אירה לבית פירסטנבורג**. ולפני 11 שנים התחילו לקרוא לה הנסיכה **אירה לבית הוהנלוה־איינגנבורג**. אז היא היתה בת 15 ונשאה לה לבעל את **ארפונזו, נסיך הוהנלוה־איינגנבורג**.

הבא אחריה היה מיליונר־רוכסנים בראזיל בשם **פרנסיסקו פיניאטארי**, המכונה **התינוק**. רק שהמיליונר הזה לא היה תינוק בכלל. כי תיכף עמד על אופייה של **אירה פירסטנבורג־הוהנלוה־איינגנבורג** - **פיניאטארי** ומיהר להיפטר ממנה. במחיר של 6000 לירות דמי־זמנות לחודש.

חילופי־השם התכופים התחילו למצוא חן בעיני אירה והיא התחילה לחפש אחרי שם חדש. משך שנתיים עבדה על השם ד'אולן, השייך לירוש מיליונים של שמפנייה, צרפתי בשם **פרנסוא ד'אולן**. רק שזה העדיף לשמור את השם שלו לעצמו.

אירה שבה הביתה, והלכה העירה, לברלין, והתחילה להתעניין בשם צרמאאיר, כמו של

רק שהסטודנטית למתמטיקה שמרה היטב על נוסחיותיה. אמנם, היא הודתה, צילם אור־ תה הלורד הנכבד בכל מיני פוזות וכדי לער שות לה מצב־רוח הוא אפילו פרט לפניו על הפסנתר. אבל כאשר הוא הזמין אותה ל־

מימי צ'ן

ארוחת־ערב, היא דחתה אותו „כדי לא ל־ בייש את מרגרט.“

והסינית החביבה הזאת גם סרבה להראות את מכתבי האהבה שהלורד כתב לה. שוב היא לא רצתה לבייש את מרגרט.

אם כי מרגרט בכלל לא התביישה והודייה עה השבוע כי היא יוצאת לחופשת־נשואין באיים הקאריביים. ובן־הלווייה שלה בחופשה זאת יהיה בן הלווייה שלה זה שבוע שנים, טוני.

זה מה שקוראים במתמטיקה משוואה עם כמה נעלמים.

צלע צעירה וצהובה

הנסיכה מרגרט ודאי מאמינה עכשיו בכלל שהשנה השביעית של הנישואין היא השנה המסוכנת ביותר. כי בדיוק במלאת שבע שנים לנשואיה לצלע־העיתונות **אני טוני ארמסטרונג־צ'ן**, החלו הבקרי־ עים של נשואיהם מתגלים יותר ויותר.

למען האמת הטהורה צריך להודות שמאד ומתמיד היו לשניים האלה בעיות. הם היו מנוגדים בחינוכם, אופיים ומזגם. רק שהם הפעילו את העיקרון שניגודים נמשכים זה לזה והם משכו את עגלת־הנישואין (כולל ילד וילדה) עד אשר לפני שלוש שנים הודיע טוני, שהפך בינתיים ל**לורד פנורף**, כי נמאס לו להיות בובת־טקסים־מלכותיים והוא רוצה לחזור למקצועו הישן.

הוא התחיל לעבוד כצלם עיתון יום־הראש שון **סאנדיי טיימס**. במשכורת הכי גבוהה של עיתונאי בריטי כלשהו: 7000 ל"י ל־ חודש. אך עד מהרה התברר שמה שמשך את טוני לשוב לעדשה שלו לא היתה המשכורת. היו אלה החתיכות החשופות למדי שהוא היה מצלם, עלימנת לפאר בהן את עמודי ה־ **סאנדיי טיימס** בכל סאנדיי.

זה העסיק אותו כל כך, שהוא אפילו לא התפנה להיות עם אשתו וגיסתו, המלכה, בליל ה**סילבסטר** האחרון. ומאז בכלל נעלם מן האופק, בילה בוונציה, ובטוקיו, ובניו־ יורק.

וזה מה שנתן את התנופה לכל השמועות הלא־יפות ולדרישות של העיתונים לגלות את האמת על יחסי הזוג הצעיר. ובעיקר שכמה בעלי מחשבות לא מהורות החלו ל־ לכת רכיל ולהביע את דעתם כי מזמן כבר לא מדובר על זוג אלא על משולש.

והצלע במשולש צריכה להיות סינית צעיר־ רה בת 19, סטודנטית למתמטיקה בשם **מימי צ'ן**. היא לומדת בלונדון, אבל היא נולדה בעיר שנחיי אשר בסין.

האם הוא קוגלאגר?

נהג כאילו ימיו של העסק הגיל ספורים. לאחרונה הוא נראה פחות ופחות בחברתה של ב"ב ויותר ויותר בביתו במינכן, לוזאן ופאריס. אמנם הוא אומר שכל אלה הן נסיעות־עסקים לשם הסרטת סרט דוקומנטארי במונאקו, אבל מי שמכיר את ההיסטוריה של נערי־השעשועים הגרמני לא יקבל את ה־ הסבר הזה כל כך בקלות.

נכון שגינתר הוא איש גדול בסרטים דר־ קומנטריים (הוא כבר הסריט שישה כאלה), אבל גם נכון שבשמונה השנים מאז נפטרה אשתו הראשונה (צרפתייה מאלג'יריה בשם **אן־מארי פור**), לא עברה שנה אחת ש־ גינתר לא ינסה להתעסק עם אשה חדשה.

והרשימה ארוכה: **קפוצ'ין, טינה איר נסיס, דינדה כריסטיאן, רומי שנייה** דר וכמובן הנסיכה **סוראיה**.

, בעלה של ב"ב לא מתרשם מכל העוב־ דות האלה. הוא אומר להדיים.

הוא מסריט את הסרט הדוקומנטרי הגיל־ הוא מכין את שרשרת הבוטיקים שלו לק־ ראת עונת האביב (כולל בוטיק אחד בסך־ טרופה שנקרא מיקמאק).

וזה עדיין לא הכל. הוא גם יורש לאימ־ פריה תעשייתית המכניסה לו כיום כבר 15 אלף לשבוע. זה בעיקר מימסביכ־דורים. מה שנקרא בלשון נקיה קוגלאגר.

אז אם הוא יכול לסובב כדורים במקום להיות על־יד ב"ב, הוא לא קוגלאגר?

מי שמשלה את עצמו כי העסק בין ב"ב לגינתר **פיכטלינקס פוזיאופל** יימשך עוד הרבה זמן, פשוט אינו מבין הרבה ב־

גינתר

עולם העסקים. גינתר בן ה־33, שמבין די הרבה בעסקים וגם במיספרים (הוא בוגר אוניברסיטת לוזאן למתמטיקה) מתחיל להת־

בלי דם אדום

איבו רטנה סארי דאוי סוקרנו מתנהגת בדיוק כמו בעלה. יום אחד זה אר־טורטו ויום שני זה עדיין לא. אצל בעלה זה המשחק של כ־נשיא־אינדונזיה, לא־ נשיא־אינדונזיה. אצלה זה כב־י־לילה, עוד־אין־לילה.

רק שסוקרנו סובל בקרטה ודאוי סובלת בטוקיו. כי דאוי, מארחת מועדון־ לילה יפאני, שנישאה לפני תשע שנים לסוקרנו הזקן ממנה בארבעים שנה, סובלת מחוסר כדוריות דם אדומות, בשביל זה היא מעדיפה רופא יפאני בלילה.

אבל ליתר בטחון באו איתה לטוקיו גם רופא אינדונזי, וגם טבח, וגם משרת אישי, וגם שומר־ראש.